

Hory s Hell's 2001

aneb

... a konec je fady...

HORY S HELL'S TOUR+ 2001

26.12.2001 - 01.01.2002

No tak jo. Pojedeme letos na hory. S tímto nápadem přišel zkraje zimy Dig (vůbec letos rozhoduje nějak pozdě a nejistě). A Martin a Michal se toho hned chytili a začalo se vymýšlet, hledat a shánět, kam a jak by se dalo jet. Jenomže všechny hotýlky a horské chaloupky už měly na svátky a na dobu kolem Silvestra beznadějně obsazeno. V půlce prosince, při služební cestě kamsi na severozápad, se Michalovi podařilo zamluvit 6 míst v hotelu na hřebeni Krušných hor. To je skvělé! Jenomže se mi to celé zdá poměrně drahé. Je to sice včetně polopenze, ale i tak by 6 dní na horách vyšlo zatraceně drahó. A navíc to z pochopitelných důvodů musíme potvrdit hned druhý den. A jak tak dumám, jestli jsem ochotná tolik peněz obětovat, tak slyším, jak se u vedlejšího stolu kolegyně Lucie telefonicky dohaduje se svým bratrancem, že jejich dědeček a babička nebudou letos na chaloupce v Horních Albeřicích v Krkonoších a že je tam tudíž volno, a jestli tam tedy pojedou nebo ne. Tuším šanci. Lucie je moje kamarádka a znám i jejího bratrance Šimona; mimo jiné také proto, že i on pracuje u nás ve firmě. Dozvídám se, že Lucie se chystá trávit svátky a Silvestra jinde a tak vybaluji na Šimona, že zrovna pátrám, kde strávit se svoji bandou Silvestra na horách. A že jejich chalupa je pro podobnou akci ta jediná a správná a jestli by byl ochoten nám ji na týden půjčit, případně tam pobýt s námi. Jsem si vědoma toho, že je můj dotaz poněkud drzý, nicméně přináší svoje ovoce. Šimon proti tomu nic nemá, souhlasí i s tím, že pojedou s námi a dokonce se prý těší. Ihned tuto zprávu posílám Digovi a dalším a rozjíždíme tuto šílenou akci.

*Týden před vánocemi se koná na stadionu Pražačka přípravná schůzka. A také se rozrostl počet zájemců o hory. Už teď je skoro stoprocentně jisté, že kromě členů Hell's, **Mě** (Mrk), **Diga** (DIG), **Martina** (Mtn), **Terezy** (Trz), **Marcely** (Mcl) a **Lenky** (Lnk) a **Šimona** se zúčastní také naši společní kamarádi **Pavel Dolanský** s **Alenou Rouskovou** (tři posledně jmenovaní bez identifikačních zkratk). Což způsobuje, že kromě druhého auta bude postaráno i o legraci a dobrou náladu. Vše je tedy dohodnuto, připraveno, zbývá jen oprášit lyže a běžky a vyrazit!*

Mrk.

Jak to tedy bylo...

Večer pětadvacátého se dlouho převaluji, než se mi podaří usnout. Snad mám všechno sbalené, nakoupené a připravené. Dvě krabice jídla jsem nakoupila už před Štědrým dnem. Čerstvé pečivo a poslední drobnosti pořídíme zítra v nějakém supermarketu. Pavel s Digem obstarali brikety na topení. V autě jsou připraveny sněhové řetězy. Na nic jsem tedy, doufám, nezapomněla. Snad to všechno klapne, v pořádku tam dojedeme, ve zdraví si to užijeme a příští rok se vrátíme šťastní zpátky.

Mrk.

26.12.2001 středa

Sraz na stadionu byl určen na devátou hodinu. Scházíme se až v půl desáté. Čekáme na Pavla s Alenou. Když je Dig šel popořnat, přišel během pěti minut. V autě mají víc věcí než my všichni dohromady. Pavel začouval s přívěsem až na chodník a začalo se nakládat. Naložili jsme všechno na přívěs. Bágly, brikety, lyže, přena, běžky a nezbytný molitan (na spaní). V Markétině autě se veze lídlo. Po naložení a naložení jsme vyjeli směr Tesco – Letňany. Když jsme sjeli do Vysočan na křižovatku a zastavili na červenou, zjistila Markéta, že nevyvezla kytaru. Odehrál se tento rozhovor:

Markéta: „**Nemám kytaru!**“

Dig: „Kecáš!“

Markéta: „**Nekecám. Ale vezu zpěvníky!**“

Dig: „Průser. Jedeme zpátky!“

Po těchto slovech vyběhl ven a informoval druhé auto, že se vracíme pro kytaru a že se sejdeme před Teskem.

Trz

No dobře, naše druhé auto tedy bude pokračovat dál a počkáme na ně u Teska.

Lnk.

Tak, milí čtenáři, takhle by to asi nešlo. Zapomněla jsem totiž na něco velmi důležitého. Na kytaru, samozřejmě taky, ale kromě toho jsem vás úplně zapomněla informovat o tom, jak že to vlastně jedeme, kam a proč. A protože to neudělala ve svém pasáži Tereza, nezbývá mi, než abych to udělala já. A začnu pěkně od začátku:

Je nás 9 a jsme namačkání spolu se spoustou dalších věcí ve dvou autech. V Pavlově Wartburgu sedí Pavel, Alena, Šimon, Lenka a Marcela. V mém Favoritu sedím já (Markéta), Dig, Martin a Tereza. A

jedeme na hory, což vám asi došlo. Ale teď se právě řítíme dolů do Vysočan, protože musíme jet ještě nakoupit nějaké nezbytnosti s sebou. A mně právě došlo, že jsem nechala doma kytaru. Dig na semaforu vyběhl ven, oznámil druhému autu, že se vracíme pro kytaru, ať na nás počkají na parkovišti u obchodáku. A co se u nich dělo, zatímco my jsme obraceli směrem Žižkov, a co se dělo u nich potom, tak to vám teď poví Lenka.

Mrk.

Zaparkovali jsme auto napříč parkovištěm, protože máme dlouhý vlek, a čekáme. A hele, už jedou. Všichni se vrhají na nákupy. Vrátili jsme se s Alenou o něco dříve k autu a čekáme na nakupující. A oni nejdou a nejdou. Ježíš, kde jsou? Za chvíli se k nám blíží obrovský nákupní vozík, přetékající všemi možnými dobrotami. Aha, to je náš nákup, vždyť za nim nejsou ani vidět.

Lnk.

Ač nerada, musím do vyprávění maličko zasáhnout. Nakupovali jsme tak dlouho, protože hala supermarketu je neskutečně rozlehlá a najít, kde mají třeba obyčejný rum nebo citrónky do čaje, je téměř nadlidský úkol. A hodně toho bylo proto, že jsme chtěli nakoupit úplně všechno na celý týden, abychom se nemuseli na horách nákupem zatěžovat, protože si tam chceme užívat jiné věci a kromě toho, kdo ví, jak to tam bude s obchody vypadat. A pak jsme ještě museli nakoupit nějaké rachejtle, Dig s Martinem totiž slibují soukromý ohňostroj. Teprve, až když jsme vyšli ven, zjistili jsme, že jsme v obchodě strávili dobrou hodinku.

Mrk.

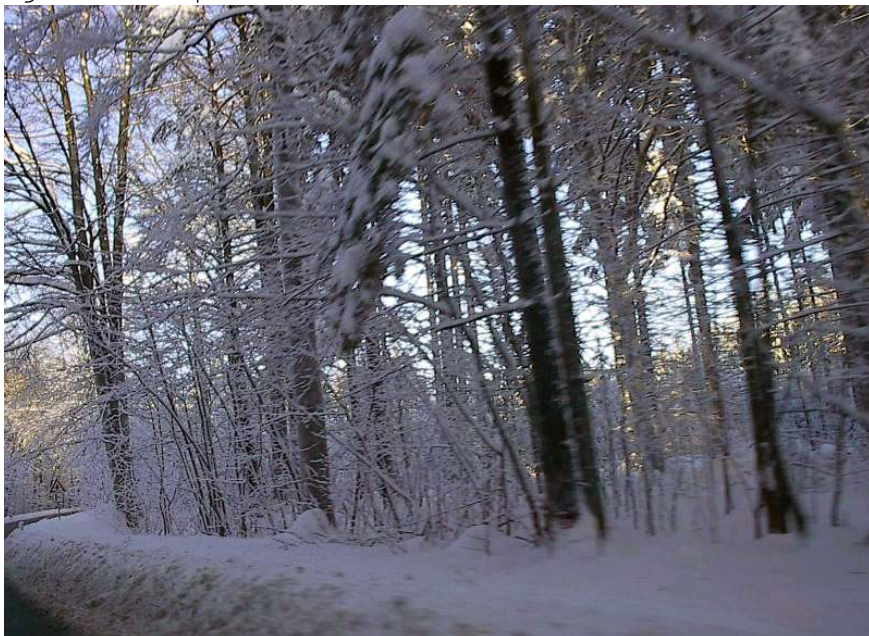
Rychle vykládáme nákup do aut a na vlek

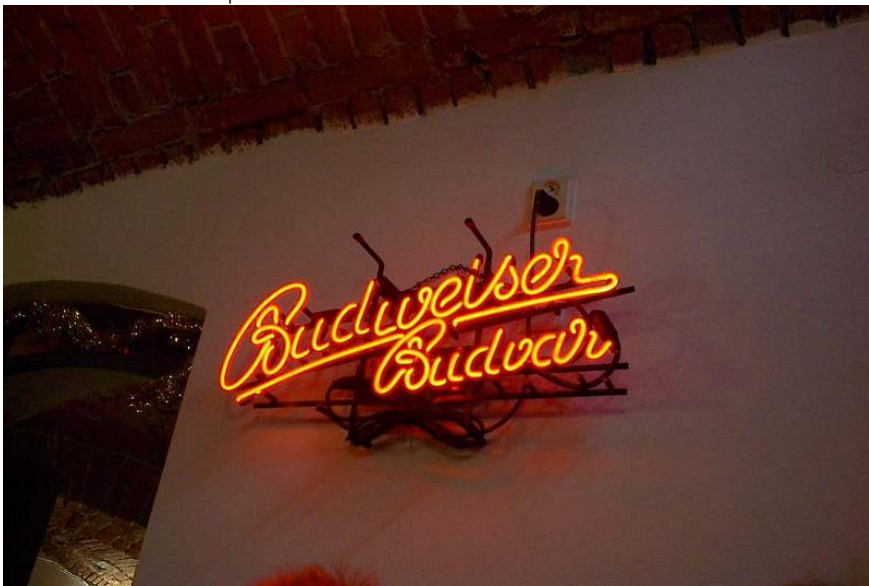
a vyrážíme za naším cílem. Ještě jsme se dohodli, že Šimon pojedě s Markétou, protože Wartburg už je takhle nacpaný až k prasknutí a ještě táhne těžký vlek. První čekací zastávka je stanovená v Poděbradech. Naše auta se rozdělila. Přijeli jsme na určené místo první a když dorazilo druhé auto, vyrážíme dál. V našem autě bylo veselo. Asi 19 km před Hradcem Kralové najednou Pavel začal: „Ježišmarja, ne to ne, to je v p....“ A už jsme zastavovali u kraje silnice. Vylezl, otevřel kapotu. V ten okamžik se vyvalil oblak kouře. Mysleli jsme, že to je nadlouho. A tak zatím co Pavel opravuje, vytahujeme řízky a rohlíky a cpeme to do sebe. Když náhle přišla zpráva z druhého auta od Terky, co bychom řekli na zastávku v útulné hospůdce. S plnou pusou rázně odmítáme.

Když Pavel dokončil opravu, pokračujeme dále. A taky jsme dostali zprávu z druhého vyhládlého auta, že šli na oběd. No tak si nechte chutnat! Pokračujeme směrem na Trutnov. Zajíždíme do centra a parkujeme auto u Delvity. Dáváme o tom zprávu ostatním a vyrážíme za nějakým obědem. Na náměstí jsme našli pěkný restaurant, zasedli v něm a nacpali si břicha. Když jsme se vrátili k autu, ostatní už na nás čekali. To je fajn. Konečně můžeme vyrazit. Ale musíme se držet u sebe, protože silnice tu začínají být neupravené a mohlo by se něco přihodit. No to víte, s letními gumama na autě... Lnk.

U nás v autě bylo ještě veselejší. Bavili jsme se o všem, co nás napadlo, a Dig radil Markétě při řízení a fotil okolní krajinu.

Jízda probíhala v řídce. V Hradci jsme odbočili do centra a hledali hospodu. Když jsme u jedné zastavili, také měli zavřeno. A další hospody taky. Všichni jsme nadávali Hradci, že je to blbý město. Asi po půl hodině hledání jsme našli otevřenou hospodu Hurá. Zaparkovali jsme auto a zabrali volný stůl. Objednali jsme si čaj, limonádu, pivo,

matonky a k jídlu jsme si dali polévku, smažáky s různou přílohou a špagety. A taky jsme si užili trochu legrace při hledání WC. Mají tu skvělé bludiště. Po nacpání pupků jsme zaplatili a pokračovali do Trutnova, další místo srazu. Tam jsme našli Delitu a čekali na ostatní.

Trz

Vyjeli jsme z Trutnova. Kousek za ním jsme uviděli kolonu. Všichni nasazovali řetězy. Zastavili jsme, Markéta vyndala řetězy a chtěla je taky nasadit. Martin s Digem se toho jako správní chlapi ujali. Ale ouha. Řetězy jsou krátké a mají nějaký divný systém zapínání.

Mcl.

No to víte. Já jsem jim po cestě sem říkala, ať nastudují návod k použití řetězů, ale oni si celou dobu mysleli, že si dělám legraci. A navíc jako správní technici návodem opovrhovali.

Mrk.

Nakonec se tedy řetězy uklidily a za volant si sedl Dig a odřídil poslední kousek cesty k chatě. Pavel má nějaké lepší řetězy a nasadil je v pohodě. Tak, a jedeme dále. Na konci Horního Maršova se najednou Pavlovo auto rozhodlo, že už dál s vlekem nepojede. A tak se vlek odpojil a auta jela dál na průzkum k chatě. Já jsem zatím hlídala vlek, aby ho nikdo neukradl. Během doby, kdy jsem čekala u vleku zastavili u mě nějakí cizinci v autě a asi se ptali, jestli mi nemohou nějak pomoci. Jediný na co jsem si vzpomněla, bylo, že kamarádi se řeknou „friends“. Než se vrátil Dig s Terkou Markétiným autem zpět, stihla mi začít téct malinovka. Naložili jsme všechny batohy a pár maličkostí do Markétina auta, nechali Terku u vleku a odjeli.

Mcl.

Tak. Začíná to být nějaké zamotané, co? Správný čas, abych vše uvedla na pravou míru. Z Horního Maršova vede pěkný krpál nahoru a silnice je pod sněhem. Je sice protažená, ale i tak tuším, že budeme mít problémy. Čeká nás posledních 5 km k chatě. Wartburg jede první, Favorit za ním. Najednou vidíme, že Wartburg má nějaké problémy. V ostřejším stoupání se nemůže hnout z místa. Vybíháme jim na pomoc, ale ani tlačení nepomáhá. Je to marné. Musí se odpojit vlek a nechat stát stranou. Další plán je jasný. Lidi se vyvezou nahoru k chatě a věci z vleku se postupně přeloží a postupně dopraví do chaty. Akorát by to chtělo, aby někdo počkal u vleku. Nabídla se Marcela. Tak jedeme dál. Roztlačili jsme Favorita, za jízdy do něj naskákali a zvolna se blížili k cíli. Předjeli jsme Wartburga a nechali ho daleko za sebou. Dig si počíná na zasněžené kluzké silnici velmi zkušeně. A jeďda, je tady nějaká zácpa. Vybíháme a pomáháme roztlačit nějaké cizí obrovské auto. Mezitím nás dojel Pavel s Wartburgem. Mají prý nějaké problémy. Prasklou řemenicí, nebo co. Zatím netuším, co to je a co to může způsobit. Každopádně jedeme dál. Našli jsme chatu. Je akorát trochu zapadaná do sněhu. Toho je kolem tedy opravdu víc než dost. A do toho sněží a sněží. A taky se setmělo. Vyházeli jsme věci z Favorita a proházeli alespoň provizorní cestu k chatě. Dig se vydal dolů s Terezou, aby vystřídala Marcelu při hlídání vleku a aby naložili další věci a přivezli je nahoru. Mezitím se v oblaku páry a kouře nahoru dohrkal Wartburg. Tak hurá. Ale pro odvoz věci je dál nepoužitelný. Parkují ho na parkovišti u hotelu Stará celnice, vykládají a věci přivázejí do chaty na sáňkách. V té době se mi zdá, že je Dig dole už nějak dlouho. Začínám se o ně bát (a také o auto). Beru Martina a vydáváme se jim naproti. Ostatní zanecháváme v chatě svému osudu. Snad se jim podaří na

stočtyřicátýsedmý pokus zatopit. Jsme asi tak v půlce cesty, když konečně potkáváme Favorita a v něm Diga s Marcelou jak jedou nahoru. Požádal nás, abychom vlek nějak sestrkali dolů do Horního Maršova. Odhaduje, že pojede pro věci ještě alespoň dvakrát. Pokračujeme s Martinem dolů za vlekem a čekající Terezou.

A tak jsem snad ve stručnosti objasnila, co se asi tak dělo a předávám slovo jednotlivým „účastníkům zájezdu“, aby se také oni vyjádřili k tomu, co bylo po opuštění vleku.
Mrk.

Zatímco Markétino auto odjelo k chatě, z Pavlova se v polovině cesty začal valit hustý kouř. A tak jsme s Alenou šly do blízké chaty vyžebrať vodu. Spousty jsme jí nalily do jakéhosi otvoru v motoru. Sice to moc nepomohlo, ale jedeme dál. Cestou jsme potkali v autě Diga, jak se vrací zpět k Marcele. Řekl nám, kde je chata. No, podle popisu je tu takových chat spousta. To jsem tedy zvědavá jak ji najdeme. Zaparkovali jsme auto a jdeme zaklepat k nejbližšímu stavení. Místní lidé nás nasměrovali. Dorazili jsme k chatě, kde už Markéta s Martinem prohazovali cestu, abychom se vůbec dostali ke vchodu. A Šimon už topí, jenže zatím je chata plná kouře, protože na komínu je čepice sněhu. Přinesli jsme žebřík, Pavel vylezl na střechu a odstranil závalu. No hurá, už to přestalo čoudit.

Dig přivážel věci z vleku a tak jsme se je snažili nacpat do chaty. Uložili jsme potraviny do sklepa a batohy na půdu, abychom se tady vůbec mohli hnout. Dáváme vařit čaj a čekáme na poslední várku s lyžemi a zbytek lidí.
Lnk.

Já jsem vystřídal(a) Marcelu v řízení vleku. Nejdříve řekem jezdit(a) auta, ale za chvíli všechno utichlo. Byla jsem tam jenom já a vlek. Všude ticho, obloha měla krásnou tmavě modrou barvu a všude byly vysoké závěse sněhu. Prostě dokonalá romantika. Čekala jsem a čekala. Za hodnou chvíli jsem uviděla na vrcholu kopce dvě postavy. Svižným krokem se blížily ke mně. To je Markéta a Martin! Měla jsem obrovskou radost, že přišli. Prý se jim po mně stýskalo. A taky se chtěli projit. A přinesli zprávu od Diga: „Odtlačte vlek dolů. Zatím tam bude parkovat.“ Tak dobře. Dohodli jsme se, že já a Markéta potlačíme a Martin bude vepředu brzdit. Jdeme na věc. Ale ouha, pokusili jsme se zvednout vlek, ale nešlo to. Martin řekl, že jsme měkoty, „Tak si to pojd zkusit sám“, zněla naše odpověď. Jeho pokus taky ztroskotat. A tak jsme přeházeli balíky s bríketami do zadní části ložné plochy. Pak šel vlek konečně zvednout. Svezli jsme ho k nejbližší chatě a zaparkovali jej. Během cesty dolů přijel Dig s Pavlem. Naložili jsme zbytek věcí kromě lyží do auta a já s Martinem a Markétou jsme se svezli s nimi nahoru. Pavel mezitím řídil vlek. Když nás Dig dovezl nahoru a vyložili jsme všechny věci, odjel zase dolů aby s Pavlem zajistil vlek před krádeží a přivezl Pavla, lyže a poslední věci.
Trz.

Docela jsem si oddychla, když se Dig s Favoritem v pořádku vrátil a když jsme měli všechny věci nahoře v chatě. Tak tedy hurá! Konečně jsme tady. Sice nám to zabralo celý den, ale to nám nemůže zkazit náladu. Chaloupka je krásná, uvnitř pruhovaná a všude kolem je strašně moc sněhu. Takže: Hory můžou začít!! Mrk.

Když jsme konečně byli všichni nahoře, začala jsem s Markétou a Marcelou chystat večeři.

Dig s Martinem vymysleli, kam se co uloží a jak budeme spát. Nakonec to vyřešili tak, že v jedné místnosti bude Šimon, Pavel, Lenka a Alena a my zbylí budeme ve druhé. Snесли jsme si věci do spacích místností a zasedli k večeři. Měli jsme bramborovou kaši s párký a kyselými okurkami. Bylo to moc dobré. Po večeři jsme si udělali Vánoce. Markéta nakreslila vánoční stromček a my pod něj snесли dárčky. A že ich bylo!

U mě skládli největší úspěch kalendář výprav na příští rok v podobě puzzle.

Když jsem je složila, tak se chtěli všichni podívat. A Markéta je samozřejmě schválně otočila obrázkem dolů Záškodnice jedna!! A tak jsem je složila znovu, aby se mohla podívat i Marcela. Za tento dárek moc, moc, moc děkuji Digovi. Pak jsme ještě vyplili lahvinku domácího vaječňáku

a odebrali se na kůtě. Já jsem ještě přečetla poňádku ůVosmířkovi ůTevířňubovi z knížky krákonosských poňádek „Šibalkrakonos“. Poté jsme zhasli a spali a spali. Tak dobrou první horskou noc.

Trz.

27.12.2001 čtvrtek

Spali jsme asi do osmi. Pak jsme se někdy všichni probudili. Za chvíli se Markéta rozhodla, že půjde zburcovat ostatní. Když jsme ji odrazovali, řekla, že je stejně půjde vzbudit. Spát prý můžou v Praze. A s tím je odešla zburcovat. Ti měli radost. Nadávání bylo slyšet skrz dveře zavřené až k nám.

Trz.

Je 8.30, všichni spíme, někdo však přišel do našeho pokoje a snaží se nás vzbudit. Rozlepuji oko a za šíleného remcaní všech ostatních zjišťuji, že je to Markéta. Opravdu dost ošklivě jsme ji začali posílat do horoucích pekel, ale jaksi se nám to nepodařilo. Chvilí švitořila, přecházela po pokoji a tropila hluk, až jsme vylezli z postelí a zatopili (teda Šimon zatopil), zatímco jsme remcali, že musíme vstávat. Holky naservírovaly snídani. Po jejím spapání se chystáme na lyže.

Lnk.

Já, Dig, Markéta a Marcela jsme se rozhodli pro běžky. Za cíl dnešní první výpravy jsme zvolili boudu na Rýchnověch. Je to odtud asi 5,5 km (a to samé zpátky) a na poprvé to bude jistě stačit. Rozloučili jsme se se sjezdářema a vyrazili. Já stojím na běžkách poprvé v životě. A bojuji se a těším zároveň. Ale nakonec do dopadlo docela dobře. Naše první kroky vedly do kopců. Kam taky jinam, když jsme na výletě s těmi. Ale šlo se hezky. Když jsme se blížili k vrcholu, koukali jsme se zpět do údolí a obdivovali se nádherné krajině všude kolem.

A vůbec celá cesta vedla krásnou krajinou. Všude kolem byly zasněžené vrcholky kopců a smrků. Bylo to opravdu moc hezké a romantické.

Když jsme dorazili do Rýchnovské chaty, zasedli jsme ke stolu a objednali si limonády, čaj a grog. Po chvíli jsme si dali ještě polévku, gulášovku, česnečku a brokolcovku a Dig si objednal tlustý párek s hořčicí.

Pař jsme my holky navštívili místní roň a vydali se na zpáteční cestu. Ještě v chatě jsme se dohodli, že si zpáteční cestu o něco prodloužíme, abychom nebyli moc brzo zpátky.

Cesta ubírala v pohodě. Většinou vedla z kopce.

Nad posledním sjezdem jsme odbočili, abychom udělali ještě menší okružní nad Horníma Albericema. A hned jsme zase stoupali do kopce. Na vrcholu jsme se chvíli kočkali nádherným výhledem. Pař jsme pokračovali po hřebeni. V cestě bylo spousta kábolů a přišly první pády.

Trz.

Terko, nelži! Ty první pády přišly už mnohem dřív ☺.

Mrk.

Na závěr jsme vyškápli pořádný krpál. Nebyl ani tak dlouhý, jako spíš hodně prudký. Pak jsme si kousek sjeli a vyjeli. Podlezli jsme závoru a už nás čekal

jen krásný, dlouhý sjezd až k chatě. Byl opravdu moc pěkný. Aťorát jsem dvakrát spadla.

Trz.

Já tedy za sebe (a myslím, že i za ostatní účastníky dnešního výletu) musím Terku pochválit. Kdyby nám neřekla, že stojí dneska prvně na běžkách, tak by mě to ani ve snu nenapadlo. Šlo ji to opravdu skvěle. Mrk.

Když jsme dorazili do chaty, byly přítomny jen Lenka a Alena, které to na sjezdovce nebavilo a vrátily se o něco dříve než Kluci. Uložili jsme lyže, převlékli se do suchého oblečení a začali vařit večeři. Mezitím se vrátili Kluci ze sjezdovky. Dnešní menu obsahovalo špagety s omáčkou, luncneon-meatem a strouhaným sýrem.

Trz.

Teprve při vaření jsme zjistily, že nejde o klasické špagety, ale o špagety s dírou, tzv. makaróny. No jo, při nákupu jsem si toho nějak nevšimla. Mrk.

Uvařily jsme plný hrnec. Ten největší, jaký jsme vchápě našly. Nandaly jsme všem porce a zasedli ke společnému stolu. Bylo to opravdu moc dobré. Aťorát množství se nám trochu vymělo. Bylo toho různě moc.

Trz.

Ono totiž ty díry v makarónech zabírají v žaludku spoustu zbytečného místa. Kdyby tam nebyly, vešlo by se do žaludku jídla mnohem víc. Vsadím se, že to zas vymysleli nějakí praštění dietáři! Mrk.

Jediný, kdo snědl celou svoji porci, byl Šimon, který dojídal ještě po Aleně, a Marcela. Zbytek jsme vrátili do téměř plného hrnce, s tím, že zbude na zítřejší oběd. Pak jsme chvíli odpočívali.

Šimon navrhl, že bychom se mohli jít pro jít a při té příležitosti prozkoumat místní hospody. Nu tedy dobrá.

Všichni jsme se oděli do slušnějších hader. Já a Markéta jsme si ještě vzaly kartáčky na zuby a pastu. Třeba jim tam poteče teplá voda a vyčistíme si zoubky. A idem.

Po příchodu do hospody jsme zabrali volný stůl a objednali si pítí. A pak přišlo střídání na WC. Začal Martin a skončila Alena s Pavlem. Jen Dig se zdržel návštěvy mistního rohu.

Trz

To víte, na chaloupce se musí do kadibudky v kůlně a to dá rozum, že se tam netopí, a že tam naopak dírami zatraceně protahuje. A když už jsme v hospůdce, tak proč nevyužít místní přívětivější sociální zařízení, že?! Jenže ta dnešní túra v kombinaci se zdravým horským vzduchem způsobily, že se nám po jednom pivě začaly klížit oči a tak jsme zaplatili a vydali se zpět do chaty.

A voda na WC jim beztak tekla studená.

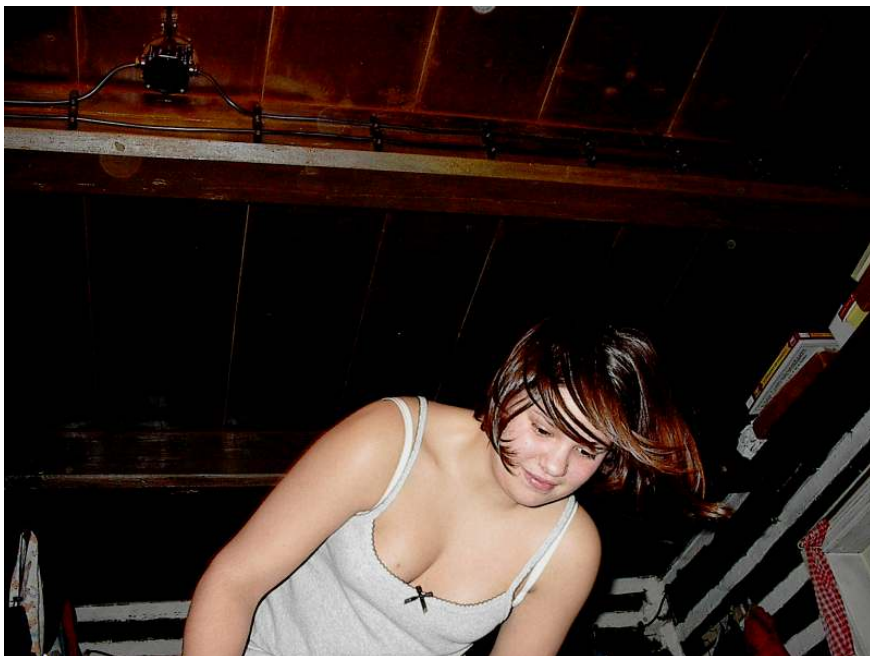
Mrk.

Po návratu do chaty jsme zalezli do posteli a zase jsme si četli pořádku. Tentokrát se jmenovala Cizí peří. Byla hezká. Po dočtení jsme si popřáli dobrou noc a snažili se usnout. Vůbec to nešlo. Bylo hrozné vedro. Moc jsme topili. Teploměr ukazoval 39°C. No to je strašný. Otevřeli jsme dveře mezi naším pokojíkem a zbytkem chaloupky. Hurá! Konečně přišel kyslík! Když jsme pořádně vyvětrali, tak se nám konečně povedlo i tak těžce usnout. Tak teda dobrou noční!

Trz

Náhodou tam bylo tak akorát!

Mcl.

28.12.2001 pátek

Ráno nás probudili Markétin budík. Zapomněla ho vypnout. Tak Ti moc děkujeme. Ale protože bylo už třičtvrtě na devět tak jsme zas tolik nenadávali.

Trz

No no! Ten budík zvonil krátce před sedmou hodinou. A nebylo to úmyslné. Měla jsem na něm ještě nařízený střední čas vstávání, ale buzení bylo vypnuté. Ale včera večer mi spadl na zem za matrací a asi se nějak zmáčklo to tlačítko, co se jím buzení zapíná. A ráno to potom pipalo. Ale všichni jste ještě usnuli a chrněli dobré dvě hodiny.

Mrk.

Ještě jsme se cítili váleli a pak jsme šli vzbudit ostatní a chystat snídani. Uvařily jsme kakao a čaj. K jídlu jsme rozpekly roštiličky a k nim byla paštíka, marmeláda, máslo a sýr. Během snídani jsme plánovali denní program. Zase půjdeme na běžky. Dnes se zúčastní všichni kromě Lenky a Aleny a trasa bude o máličko delší než včera. Chceme dobýt Pomezí boudy. Rozloučili jsme se s holčkama a vyrazili.

Začátek vede stopami včerejšího sjezdu. Ale dokopec zdoláváme docela v pohodě.

Dnešní počasí není ale tak příznivé jako včera. Fouká protivetr a nemůžeme se rozlížet po krajině, protože je zataženo.

Ale přesto se jede docela dobře. Než jsme se nadáli, jsme v Dolní Malé Úpě. Zasedli jsme v restauraci a objednali si pítí a odpočívali.

Po odpočinku jsme zaplatili a vydali se na další cestu. K našemu cíli zbývá už kousek – asi 2 km, ale převážně do kopce. Statečně jsme vyrazili. Hned se do nás opřel ostrý protivetr a husté sněžení. Sníh nesený silným větrem nás bodal do tváří a pokoušel se dostat se do všech neutěsněných dutin oděvu. Pochopitelně vidět není vůbec nic. Všude kam oko dohlédne je jen bílo.

Přesto jsme se nějak doplazili do cíle. Pomezí boudy dobyty!! Hned jsme se otočili a vydali se na cestu zpět. V Úpě jsme zastavili pod střechou nějakého baráčku a dali si svaččinovou pauzu. Neseme si s sebou tatranky, perničky a fidorky a tak jsme to všechno spořádali. Trz.

Ona totiž ta vánice a sněžení nepřestaly ani tady. A tak Dig rozhodl, že budeme raději uhánět k domovu a ani do hospody se nepůjdeme ohřát. Protože by na nás oblečení tak akorát rozmrzlo a měli bychom všechno mokré. Protože, jak správně poznamenal Martin, teplý led hřeje :). Mrk.

Po krátkém odpočinku zase pokračujeme. Jede se podstatně líp. Po krátkém stoupání nad Úpou, cesta vede převážně z kopce. Na posledním dlouhém sjezdu jsou boule. Dig spadl a ošklivě si pochroumal koleno. Pořád kulhá. Po příjezdu do chaty jsme se převlékli do suchého a uvařili svařák a čaj. Po nedlouhém odpočinku jsem s Markétou začala vařit večeři. Dnes jsme ukuchtily palačinky a lívance. A Šimon si ohřál včerejší špagety, jelikož sladké nerad. Po večeři Lenka s Alenou umyly nádobí. Šimon ještě vytáhl Pavla, Marcelu a Lenku na procházku. Když se vrátili, byli všichni mokří od hlavy až k patě. A ještě stihli vymáchat v závějích Martina, který si odskočil za roh. Trz.

No když oni mě hodili do hluboké závěje a pak mě museli oba dva najednou vytáhnout. No a ten Martin tam tak bezbranně stál a mě napadl ten bláznivý nápad, no a Šimon ten nápad vykonal. Chudák, ležel tam, ruce a nohy vztyčené k nebi. Lnk.

Poté jsme všichni zabrali postel v hlavní místnosti a debatovali o všem možném. A Martin se pořád přetahoval s Alenou o peřinu a polštář. Trz.

Když už jsme roupama nevěděli coby, vzal Šimon knížku a přečetl nám zbytek pohádky. Poté se rozpoutala sněhová bitka v pokoji. Následkem toho máme ne zcela suché postele a tak se přesouváme do vedlejšího pokoje, kde Markéta hraje na kytaru. Všichni se dali do zpěvu. Když Markéta slyšela námi vydávané zvuky, radši přestala hrát, což se nám ale vůbec nelíbilo! A tak dělali všichni samé kraviny, až jsme se unavili a šli do pelechu. Šimon se nacpal do postele k nám, kde už jsme takhle jak sardinky. Alena ho však vytrvalým štípáním do zadní části těla vypudila. Ještě chvíli do nás hučí, ať s ním jdeme pít, ale nakonec všichni usínáme. Tak dobrou noc. Jo a Šimon mě zkouloval v kadibudce!!! Lnk.

Pak se všechno jakš takš uklidnilo a začalo se chystat ke spánku ještě večerní servis...

Po odchodu ostatních jsme zalezli do svých postelí a přečetli si dvě pohádky. U druhé už všichni spali a vůbec nevěděli o čem je. Po dočtení jsme zhasli a spali a spali. Trz.

29.12.2001 sobota

Ráno nás budí Pavel. Drápe se nám přes nohy ven z postele. Venku nadává, to asi napadl zase snít ze a tak ho hned odhazuje. Za chvíli přišel Dig následován Markétou. No ale kde je zbytek? Dneska se vám nějak nechce, co? Lnk.

Ale chce. Akorát vstáváme pomalu a rozvážně. Když jsem přišla vedle, Markéta už varila čaj a Pavel si chystal k snídani řízeky od maminky. Markéta ještě donesla chleba, lívance a vánočku. Já všem nalila čaj a dala rozpéct rohlíky a chleba na topinku. Pak jsme si sedli kolem stolu a pustili se do jídla. Trz.

Pěkně jsme se nacpali a tak se těžce valíme od stolu. Markéta s Terezou a Martinem jdou dnes okusit sjezdovku. Šimon s Marcelou vyrazili na nákup do Horního Maršova. Pavel jde žebrať o nějaké podložky do auta a pak se do něj jde hrabat. Diga bolí koleno a tak dnes nejde na lyže, ale jde pomáhat Pavlovi. Nebo mu jen radit? Lnk.

Jo, jo. To já umím!

DIG.

Já s Alenou jsme se rozhodly, že si dnes dáme teplou koupel. Když všichni odešli, ohřály jsme si vodu a provedly jsme celkovou očištu. Za chvíli se vrátil Šimon s Marcelou. Marcela šla zkontrolovat kluky k autu,

a tak jsme začali hrát Člověče nezlob se. Jen jsme začali, přišli všichni od auta, že prý jedou do Maršova pro vlek, který jsme tam nechali v den příjezdu. Kluci ovšem vymysleli, nebo spíš je donutili okolnosti, že budeme muset Pavlovo auto i s vlekem zaparkovat u chaty, což znamená, že někdo musí v té hromadě sněhu pro něj

vyhrabat místo. No vyšlo to na mě a Alenu. Vyfasovaly jsme lopaty a daly se do práce. Marcela se šla vykoupat... No to je silný slovo, spíš ošplínout. S Alenou jsme při odhazování sněhu funěly jak nevím co a tak jsme neustále přivolávaly kluky, aby už se vrátili. Když už jsme měly odházený tak velký kus, že se tam vešlo auto, kluci přijeli. A taky se sjíždějí sjezdaři k domovu. Martin nám spadl přímo do té vyhrabané díry a zpátky tam nahnul flák sněhu. Tak hned vyfasoval lopatu a zase to musel odházet. Zato holky to elegantně objely. Jsou prostě šikovný. Kluci museli ještě odházet nějaké místo pro vlek, pak vše pěkně zaparkovali a hurá do tepla. Holky nám dnes uvařily moc dobrou večeři, uzené masíčko s bramborovými knedlíčkama a se zelím, všichni jsme se olizovali až za ušima.

Po večeři se všichni tvářili, jako že asi upadnou do postele a usnou. Proto jsme se rozlezli do svých pokojů. Jen co jsme s Alčou a Šimonem dohráli to Člověče, zaslechli jsme, že z druhé místnosti se chystají všichni odejít. Sdělili nám, že hodlají jít sáňkovat. No to si nemůžeme nechat ujít.

Lnk.

No ono to s tím „tvářením se jako že padneme do postele a usneme“ to bylo trochu jinak. Pokud si to dobře pamatuju, tak jste do té postele zapadly vy s Alenou a dobrou hodinku jste nevěděly o světě. My jsme mezitím umyli nádobí a přemýšleli, co s načatým večerem.

Mrk.

Rychle se oblékáme a vyrážíme na kopec pod sjezdovku vybaveni boby a lžícemi. Než jsme tam došli, jsme všichni docela mokří, protože se házíme do sněhu a bojujeme v závějích. Na kopci

jsme dělali různé kraviny, předjížděli jsme se a někteří jedinci dokonce soutěžili ve válení sudů. Vyhrál Šimon, ale málem ztratil boty, no to má blbý. Martin zase vymyslel, že jediný správný způsob jak se dopravit svahem dolů je kotoulmo. Konkrétně provozoval kotouly letmo. Jediná nevýhoda toho je, že po posledním kotrmelci nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Alena nám rozsedla jednu lžici, no to je výhoda. Když už jsme na sobě neměli nic suchého, vrátili jsme se do chaty, kde jsme se usušili a odebrali se do postele. Usmlouvala jsem Šimona, aby si se mnou vyměnil postel. Hmmm, má ji moc pohodlnou. Tak dobrou noc. Lnk.

No počkáááá! Ještě musím napsat já, jak jsme se měli na sjezdovce a Marcela o cestě do Horního Maršova. A pěkně od začátku!

Já, Markéta a Martin jsme šli na sjezdovku Koupili jsme si permanentky od 1100 a hurá na svah. Na sjezdovce jsme byli až do půl čtvrté. Martinovi a Markétě to jezdilo moc pěkně. Já jsem pořád padala. Nějak mi to klouzalo nebo co. Nakonec jsem dospěla k závěru, že na sjezdovce se válím jenom já a snowboardisti. Martin je toho jasným příkladem. Po každé, když jsme vyjeli nahoru, si sednul a zapínal si vázání. Pak vždycky odjel kus po sjezdovce, lehnul si, jako by byl před TV, a dival se, jak jezdíme s Markétou dolů. Dole jsme vždycky čekali v dlouhé frontě. Prostě typické víkendové lyžování. V půl čtvrté jsme jel poslední jízdu. Martin nám ukázal cestu, jak se dostat až k chatě, aniž bychom museli na silnici. Já jela jako poslední. Martin s Markétou už byli dole a všude se motali ostatní a hloubili místa pro auto a vlek. Já jsem nad tím vším stála a nevěděla, jak se dostat z vysoké závěže na kraj silnice. Toto dilemma za mě vyřešil Pavel. Stoupl si pode mě, vynadal mi, že jsem ještě nahoře a pak mě stáhnul na silnici. A potom mi sundal lyže, postavil mě a popostrčil směrem k chatě. Přestože to bylo trochu brutální, tak mu mnohokrát děkuji. Nebyť jeho, tak bycn tam stála ještě teď. Trz.

Já jsem se Šimonem vyrazila na nákup. Šimon se totiž chystal jít do Maršova něco nakoupit a já jsem včera řekla, že se chci projít. A tak jsme se dohodli, že půjdu s ním, protože mě nic jiného, kam by se dalo jít, nenapadlo. No a tak jdeme společně. Cestou mluvíme o všem možném, kocháme se krajinou a Šimon čas od času koukne na mobil, zda už náhodou nemá signál. Konečně!!! Teď posílá jednu SMS ze druhou. A najednou jsme už v krámě. Odtud jdeme ještě do trafiky pro dnešní tisk a on už žádný není! A tak se bez čerstvých novinek vracíme zpět do chalupy. A aby mi to utíkalo, tak mi Šimon vždycky odříkal kus cesty, která je ještě před námi. Na závěr cesty řekl: „Už tam jsme. Teď jenom prudký kopec nahoru a pár zatáček.“ Díky, už mi to připadá docela dost dlouhý. Heuréka!!! Jsme tu!

V chatě jsem si dala teplý čaj a šla se zeptat kluků zda něco nepotřebují. Chtěli pouze přinést lopatu a tak jsem jim přání splnila. Markétino auto bylo pěkně zapadlý. Celkově to vypadalo, jako kdyby se tu rochnila divoká prasata. Favorita se podařilo znovu zaparkovat a s Pavlovým Wartburgem jsme odjeli k chatě.

Holky s vydlabáním díry pro auto pomoci nechtěly a tak jsem se v klidu a v teple umyla.

Mcl.

30.12.2001 neděle

Ráno se nám opět nechce vstávat a mě už vůbec ne, protože jsem konečně spala celou noc, nikdo do mě nežďuchal a nevalil se na mě. Postupně se všichni vyrojili a chystáme snídani. Po jídle nastalo dohadování, kam že se to dnes vydáme. Dnes totiž vyrážíme úplně všichni na běžky, no to jsem tedy zvědavá. Naštěstí byla vybrána celkem krátká trasa, tak to snad bude v pohodě. Kluci vyskládali lyže před chatu a nějaký dobrák je pěkně namazal. No, jak myslíte. Oblékli jsme se a vyrazili směr Cestník. Trochu jsme se s Alenou poflakovaly na chvostu skupiny, ale Pavel a Šimon jeli ze solidarity s námi vzadu. U Lysečinské chaty na nás všichni čekali. Stoupali jsme dále. Dost foukal vítr a snít jsme měli všude, hlavně v očích.

U Cestníku jsme požili nějaká jablka a tatranky.

Tak a teď nás čeká sjezd. A hele, ono je to po chvíli docela dost prudké. Pouštím se dolů. Předě mnou pluží Markéta, snažím se jí napodobit, ale proč mi to jede tak rychle, když jí ne? Myslím, že se někde vysekám. No Martin už se tu u cesty válí, Markéta radši zastavuje a pouští mě, no nedivím se jí.

Lnk.

To nechápu. Lenka pořád říkala, že to neumí a celou cestu sem nahoru se courala vzadu. Teď mě předjíždí a řítí se dolů neuvěřitelnou rychlostí. Tedy, kde se tohle naučila?

Mrk.

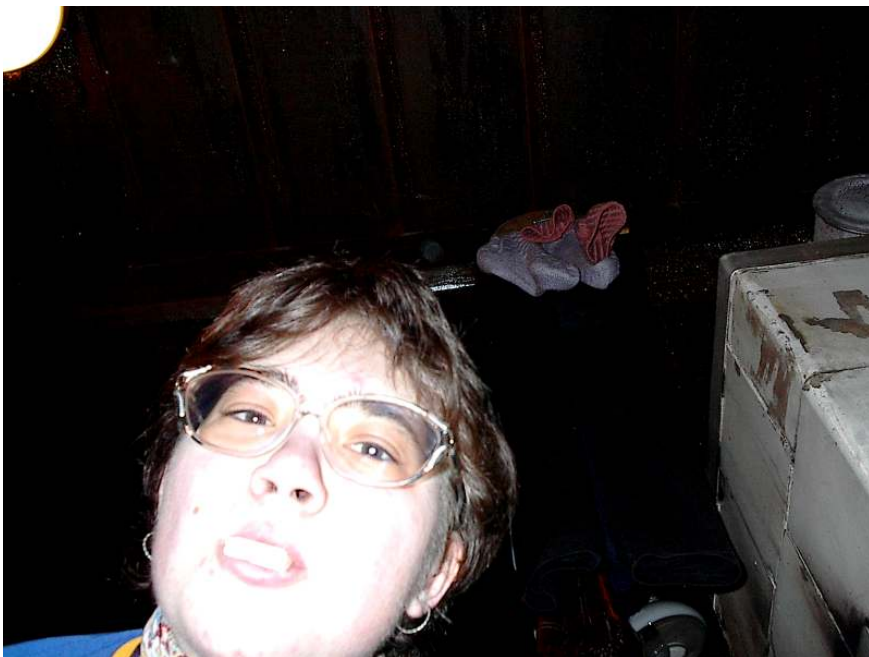
Předě mnou jede Dig, rychle se k němu přibližuji a už přemýšlím kam sebou seknu, aby to moc nebolelo. Najednou Dig zmizel. Kde je? Sekla jsem sebou a najednou ho vidím, jak se odněkud hrabe. Co? Z potoka? Jak se ti to povedlo? Je docela dost mokrý. Dlouho nikdo

nejede, jen slyším jak někde vzadu za námi kvílí piští a nadává Terka. Asi jí to taky jede jinak, než by chtěla. Padali jsme všichni jak zralé hrušky, dokud se kopec trochu nezmírnil. Alena si potom postěžovala, že ho sjela po zadku, hm taky dobrý styl. Dole jsme se rozhodli, že na Alenu s Pavlem čekat nebudeme, protože bychom tu zmrzli. Zvlášť Dig, který neodolal jedině tekoucí vodě v okolí a vykoupal se v ní. A zapomněl se svléknout. Teď připomíná fialový rampouch. Neztěžuje si. Nejspíš ho hřeje teplý led. Pokračujeme dále, nespěcháme, občas něco fotíme,

cestou zkoušíme chytat mobilní signál, abychom odeslali zprávy, že jsme zdraví. Cesta nám příjemně ubíhá, debatujeme o všem možném i nemožném a hele naše chata, to už jsme tu? Lnk.

Po příchodu se kluci odebrali do kůlny naštipat dříví a pak zatopili v obou místnostech. Já s Markétou jsme začaly vařit večeři. Dnes je na programu buřt guláš. Marcela se pustila do škrábání brambor a já nakrájela cibuli, slaninu a buřty. Všechno jsme daly na pánvičku, kromě brambor, které jsme daly vařit zvlášť. Po uvaření jsme nandaly každému podle jeho přání a zasedly ke společnému stolu. Šimon při večeři pronesl naprosto úchvatnou větu: „Připadá mi to děsný, začíná mi bejt to břicho těsný“. Po večeři jsme daly vařit vodu na nádobí a Šimon přinesl ze sklepa dvě láhve vaječnicku. Jednu dal kolovat ležící části osazenstva a druhá kolovala mezi nim, Lenkou a mnou. A tak jsme seděli, popíjeli a povídali si úplně o všem. Prostě pohoda. Trz.

Když jsme měli dojem, že jsme probrali všechno, stáhli jsme se já, Markéta, Martin, Terežka, a Marcela do své komůrky a začali se zabývat myšlenkou, co dál. Jako úplně nejlepší nápad nám připadalo jít někam ven. Tady musím přiznat, že jsme se v názoru rozdělili. Markéta prohlásila, že je úplně zničená z dnešního popojíždění na běžkách a že se na večerní procházku necítí. My ostatní však ano. Tedy ostatní, já, Martin, Terka a Marcela. Ve vedlejší místnosti jsme podporu nenašli vůbec žádnou. Pořádně jsme se oblékli, protože tato akce nemůže skončit jinak než vzájemným pošťuchováním, koulováním a shazováním se do závějí. Tak a jdeme. Nejdříve po silnici a pak na můstek a doprava. A už to začíná. Terka do mě nevybíravým způsobem žďuchla a vyvedla mě tím z rovnováhy. Sice jsem to ustál, ale krok mimo cestičku znamenal být po rozkrok ve sněhu. Ty!! Jen počkej! Sotva jsem se stačil vyndat ze závěje, je tu další útok. Tentokrát jsem ho zaregistroval. Rozeběhla se za mnou a zase chtěla strčit. Ale než se nadála, sbalil jsem se do klubička a ona o mě zakopla. Pak následovala stylová šipka do závěje. Ale to se to pěkně povedlo! Pak následovalo shazování sněhu z větví stromů a další sporty. S procházkou už to má společného jen opravdu málo. Doházeli jsme se k baráčku a za ním cestička končí. Dál je jen bílá pláň. Ve svitu měsíce vypadá nádherně. Tak jim to trochu zvalchujeme. Vyrázili jsme do sněhu. Je nádherný, sypký měkký a je ho po pás. Pohyb v něm opravdu není jednoduchý. A aby to bylo ještě složitější, navzájem se povalujeme a zaspáváme. Zkoušíme se prohrabat na trávu a tropíme spoustu dalších skopičín. Je to skvělé. Byly tu i pokusy o plavání v prašanu. Nic moc. Moje bunda z „prázdných vláken“ po sněhu neklouže. Škoda. Jsme celí od sněhu, máme jej ve všech neutěšných dutinách, je čas se vrátit. Když jsme míjeli baráček, stáli na verandě nějakí dva pánové, pokuřovali a

nevěřili. A jsme v chalupě. Je nádherné teplo, ideální podmínky na spaní. Tak jo, dobrou.

Dig.

Pavel se ještě zkraje večera vydal pro rezervu do Wartburga. Nějak mu totiž nešlo na mysl, jak to že nešly na Favorita nasadit ty sněhové řetězy. A ráno se vřítíl do naší místnosti s výkřikem: „Už to mám!“ a že to večer musí vyzkoušet. Přivlekl rezervu a začal nám všem nahlas vyprávět, jak se před chvílí neskutečně rozcílil. Prý kolem jeho auta procházela rodinka s malým chlapečkem a ten prý celý nadšený pronesl směrem k Pavlovi a jeho stroji: „Jééé, smradlavka, Wartburg!“. A tak se mu nedivme, že byl mírně vytočený ☺.

Mrk.

No, moment. Počkejteéééé. Vy jste úplně zapomněli na oslavu Markétiných narozenin. Takže by to tedy nešlo. Já to za vás napravím.

Po návratu ze závěšového dovádění, jsme se slezli v našem pokoji a popřáli Markétě k narozeninám. Dostala spoustu krásných a užitečných věcí. Od Diga houpáka, ode mě s Martinem keramickou želvu a parfém v krému, od Marcely křížovky a od ostatních přání všeho nejlepšího a k tomu ještě velkou pusou od každého z nás.

A jako tečku za oslavou jsme ji pořádně vyváleli ve sněhu (místo hloba). Vylákali jsme ji ven z pokoje pod záminkou velkého překvapení. Nejdřív se ji nechtělo, ale nakonec zvítězila její zvědavost. A tak vyšla ven. Tam ji Šimon popadl za ruce, Dig za nohy a pořádně ji vyváleli. Určitě měla ohromnou radost.

Tak teda všichni nejlepší k narozeninám přeje celá banda z hor.

31.12.2001 pondělí

Vyndali jsme se z postýlek před desátou. Během přípravy a konzumace snídaně se pokoušíme dát dohromady denní program. Všechno by bývalo bylo dost jednoduché, nebýt toho, že je jedenáct pryč. Šimon potřebuje jít naproti k autobusu své **partnerce** a nakoupit pár drobností na dnešní večer. S ním chce jít Pavel, Alena a Lenka. Před dvanáctou odcházejí. Zůstává Markéta, Marcela a Terka - budou se zabývat přípravou požeru na večer. A já s Martinem? My připravíme odpalovací rampu na ohňostroj. Tak hurá do díla.

Dig.

Dáváme vařit maso z prasátka na večerní ovar a ze zbylých surovin připravujeme pomazánky na chlebičky. A strouháme kře-kře-kře-kře-křen.

A hrozně u toho brečíme. Nepomáhají ani speciální „protikřenové masky“. Když nás ubřečené viděl Martin, raději nám šel pomoci. Inu, ženské slzy už leckterého drsného muže dokázaly oblomit.

MĚ NE!!!

DIG.

Kolem druhé to máme všechno hotové a připravené a jdeme ven stavět sněhuláka. Nepříjemné zjištění: sníh nelepí, nejdou z něj uválet koule. No nic, půjdeme na procházku do závějí. Markéta trochu bublá, ale jde taky. Teprve na svahu se závějí zjistila, že je to úžasné. Zase jsme tropili povyk a lotroviny, takže náhodný svědek by patrně soudil, že je nám tak dvanáct. Dig.

Moc se nám s Terkou nechtělo, ale uklidnili jste nás tím, že půjde o kratičkou procházku za účelem postavit sněhuláka. Ale je to nakonec docela fajn.

A takhle travíme čas asi hodinu a půl. Pak se my ženský pačcháme v Digových a Martinových stopách až na cestičku, po které jsme první den šplhali na běžkách na Rýchory. Ale Marcela to viděla jinak. Mrk.

Po zdolání krásně dlouhé, sluncem ozářené, bílé pláně jsme se dostali na cestu, která vede z Rýchor. Napojili jsme se na ní a vracíme se k chatě. Mcl.

Romantické, že? Ale jistě je to, že se vracíme celi od sněhu do chalupy. Nikdo tady ještě není, je ještě brzy. Uklízíme v chatě a hrajeme pexeso. Mrk.

Jde o speciální Večerníčkové pexeso, kde vyhráli všichni (každý našel nějakou stejnou dvojici) a mezitím se vrátila tlupa z Horního Maršova. Mcl.

A tak si tak sedíme v chatě a PEKelně SE SOustředíme, kde jen ta zatracená Manka je, a ne, zase špatně, tady je přeci Maxipes Fík, když v tom se všichni za mohutného halasu vrací. Nejprve Pavel s Alenou a s Lenkou. Holky si stěžují, že jel Pavel celou dobu na běžkách a že „musely“ klusat za ním. Asi je opravdu honil, protože Šimon s Evou (to je ta jeho partnerka)

přišli až notnou chvílí za nimi. Vybalili rohlíky, které v Maršově koupili a my s Terkou a s Marcelou jsme se daly do přípravy chlebičků. Trochu nám pomohla i Eva a tak to bylo hotové skoro hned.

Ještě uklidit stůl, umýt nádobí a slavnostní chvíle mohou začít. Pavel zahájil hru na jména. Vymlouval se na sklerózu a Evu oslovoval všemožnými ženskými jmény, a to tak, aby se neopakovala. Dig to po chvíli odhalil a přidál se. Servírujeme ovárek a křen a moc si na něm pochutnáváme.

Pak jsme opět sklídili nádobí (dnes už potřetí), přinesli chlebičky a začali se bavit. Někdo mi přinesl kytaru a zpěvníky, strčil mi ji do ruky, nalil a postavil přede mě šampaňo. No jak tedy chcete! Komu není rady ... a začala jsem hrát a ostatní zpívali.

Mrk.

Zpívat jsme pomáhali všichni, i když to občas znělo divně. Večer utíkal rychle - zpěv, požívání chlebičků a usosávání všeho možného. Mcl.

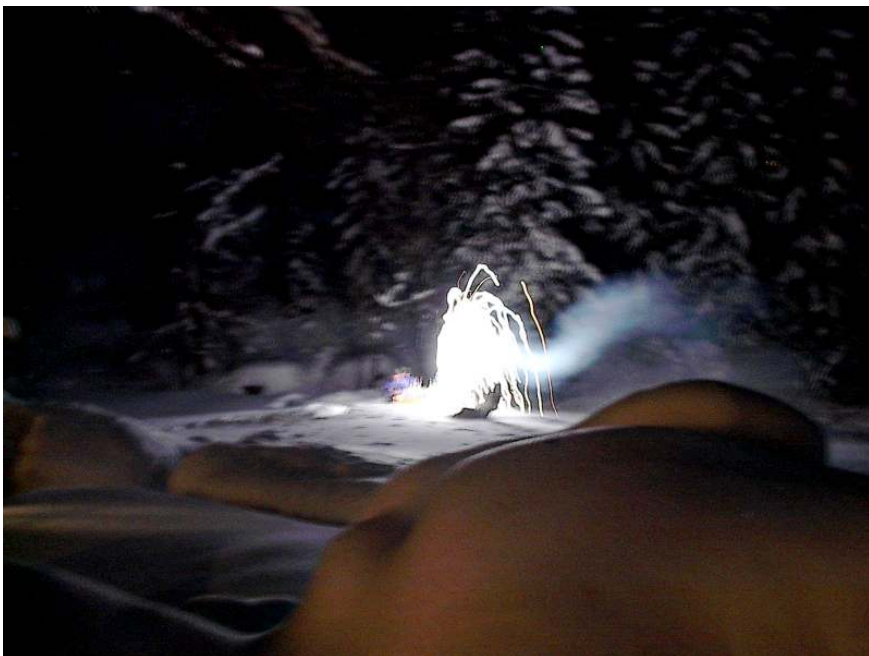
Najednou je 23 hodin. Ještě abychom ten začátek nového roku promeškali! Nějakou dobu pokračujeme v hrani a zpívání, ale pak honem chystáme šampaňské na připítek a kluci jdou připravit rampu. Na rádiem řízených superpřesných hodinách odměřujeme půlnoc.

Padesát sedm, padesát osm, padesát devět, nula nula ... Je to tady!

Nový rok! Tak ať je pro všechny co nejlepší, št'astný a úspěšný, a ať se máme všichni dobře v tom roce 2002.

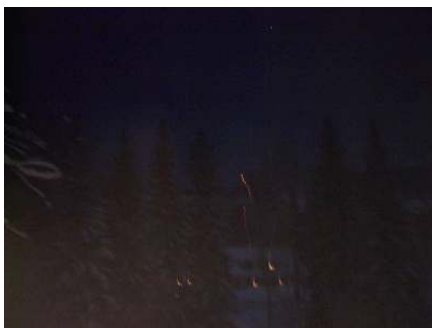
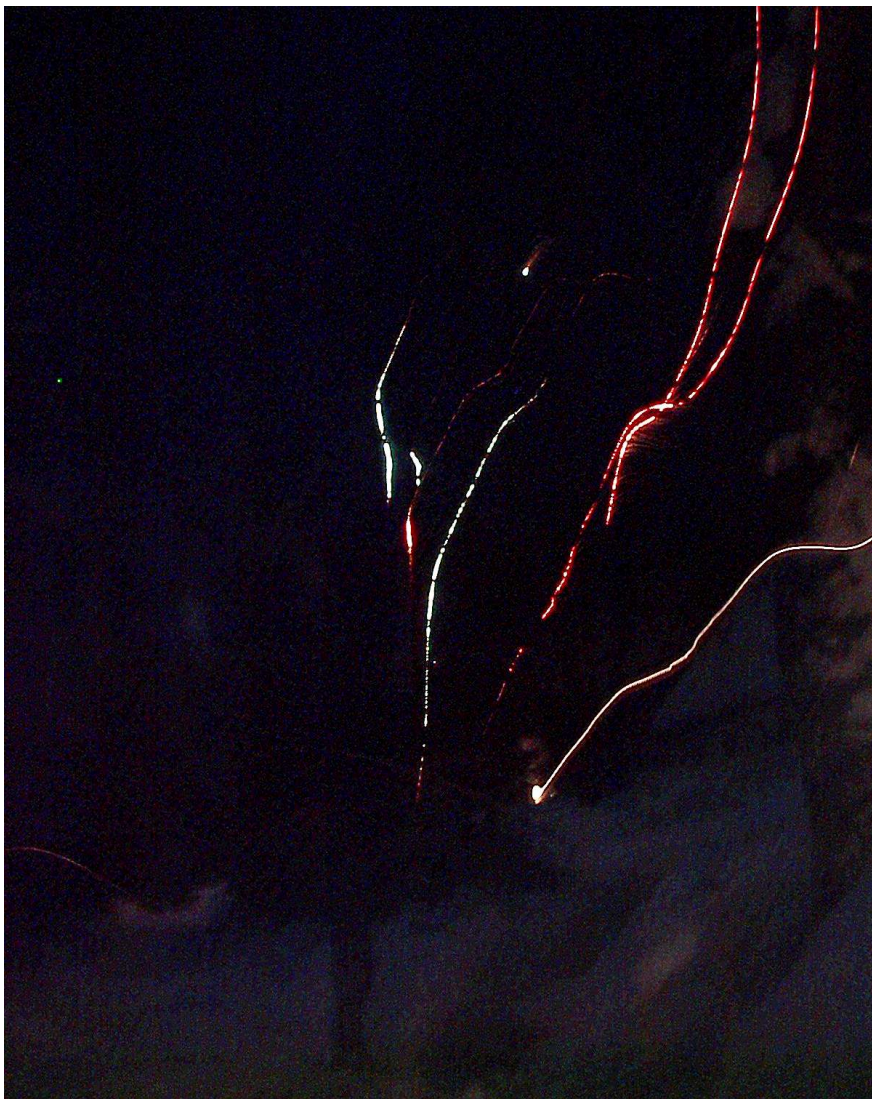
Připijíme si a Martin S Digem odpalují ohňostroj.

Mají ale nějaké nehořlavé sirky a tak se to celé kapánek opozdilo. Alena jim půjčila zapalovač, alespoň k něčemu jsou nám tady ti kuřáci dobří. A už to lítá! S Lenkou se to pokoušíme fotit, tak jsem zvědavá, jak to vyjde.

Když se vystřílelo všechno, co bylo na rampě (jedna rachejtle neodstartovala, explodovala na rampě a propálila Digovi bundu), jdeme ještě

na kratičkou procházku po Albeřicích. Všude lítají barevné rachejtle, vypadá to celé jako jeden velký ohňostroj. Když to končilo, vracíme se do chaty a zalézáme zpátky ke stolu. No počkat ale, jak to, že někteří jedinci zalézají do postele?

Šimona jsme vytáhli hlasitým vyřváváním písně „Až si pro mě přijdou“, ale po chvíli ho zase přemohla únava. Chvilí se ještě pokoušíme o zpěv, ale je vidět, že se všem nějak zavírají oči.

A tak místo bujaré oslavy do ranních hodin jdeme spát. Zítřka nás čeká úklid, balení a cesta do Prahy...

Cože? Už? Nějak rychle to uteklo. No ale teď už spíme, tak dobrou noc, nebo vlastně spíš dobré ráno.

Mrk.

1.1.2002 úterý (!!!)

Jéjéj, ono už je ráno! No tak hezký nový rok. Snad pro Diga bude o něco příjemnější, když na ten minulý v jednom kuse nadával. I když jsme všichni tak nějak vzhůru, stejně v klidu hajáme a odpočíváme. V půl dvanácté už Markéta nevydržela ležet a vstala. Pomalu jsme začali vstávat všichni.

V poledne jsme posnídali zbytky od večera a začali uklízet své nepotřebné věci do batohu. Šimon s Pavlem šli naposledy vyzkoušet sjezdovku.

Mcl.

Ale ještě předtím šli všichni chlapi na parkoviště vysvobodit Favoritka ze sněhu a když se dlouho nevraceli, tak jsme jim šly s holkama pomoci. Našli jsme je při marných pokusech, vydolovat autíčko ze sněhu. Při tom jim pomáhal i nějaký cizí, německy hovořící pán. Dig seděl v autě, túroval motor

a ostatní tlačili, ale výsledek toho celého byl, že se vůz zahrabával stále hlouběji a hlouběji do sněhu. Nakonec Dig dostal spásný nápad. Všichni popadneme Favouše za čumák a zkusíme ho poodněst. No tak jo! Každý jsme auto uchopili za co se dalo a takto jsme jej „posunuli“ o dobrého půl metru. Dobrý! Je vidět, že není od věci se občas dívat na reklamy. Je totiž dosti nepravděpodobné, že by Dig nečerpal svůj námět ze známé reklamy na nejmenované bonbóny. Autíčko jsme trošku očistili od sněhu a shledali škody. Výsledek ohledání: jedna upadlá přední zástěrka. Tak to ještě není nejhorší skóre. Pak s ním Dig zajel před chatu a já se s Terkou pustila do přípravy pozdního oběda. Už předem bylo avizováno, že se na Nový rok podává čočka (skrže ten známý lidový zvyk, aby se nás držely peníze). Kdo nechce, může si dát párky s chlebem. Je to tak půl na půl. Ale ne že přijdete žebrat!! ☺

Mrk.

Čočka byla dobrá, ale kdo už viděl, jak vypadají peníze, ať mi dá vědět, přijdu se podívat.

Mcl.

Nejsem si ale jistá, jestli to náhodou nevymysleli třeba za socialismu, když čočka nešla na odbyt :).

Mrk.

Tak a teď ještě uvést chatu do původního stavu v jakém byla, když jsme přijeli. Jsme šikovní a zvládli jsme to docela rychle. Uklizeno, naše harampádí naloženo na vlek a v autech.

Mcl.

Mezitím se už setmělo, no jo, nějak se připozdilo. Je půl šesté, když vyrážíme. Nikam nespícháme. Vůbec se nám nechce domů. Usedáme do aut v podobném složení, jako jsme sem přijeli, jenom my jsme vyměnili Šimona za Marcelu; Šimon jede s Evou ve Wartburgu.

Včera mi Dig, asi ne zcela prost alkoholu v krvi, slíbil, že bude řídit, co bude na silnici snít.

Uy jste to ještě nepochopili? Nejsem příliš zkušený řidič (řidička) a tak mám ze zledovatěle a posněhované vozovky krapítek obavu. A tak jsem byla ráda, že mi pomohl i cestou sem.

Jedeme! Favouš vyráží první a Wartburg druhý. V autě je příjemně teploučko a nikdo nemluví. Všichni jsou nějak zamlklí, třeba je jim jako mě smutno, že už hory končí a že jedeme domů. V Horním Maršově jsme nějak špatně odbočili a ocitli se v jednosměrce. Než jsme se zorientovali a vrátili se zpátky na hlavní silnici, je už Pavel daleko před námi. Dojeli jsme ho až u Trutnova, kde byla první čekací pauza a dál jsme jeli za ním. Ono totiž se sněhovými řetězy se blbě vyvinuje větší rychlost a taky Dig nechce zbytečně riskovat a Pavla předjíždět. A navíc řetězy jsou na jednom kole nějak špatně nasazené a tak to při každé otáčce kola mlátí do spodku auta. Jsem z toho trošku nervózní a tak jsem ráda, když je kousek za Trutnovem sundáváme. Hned se jede líp!

Dig vypadá, že ho to za volantem baví a tak se domlouváme, že to odřídí až do Prahy. Další zastávka je domluvená v Hradci. Jen jsme se minuli a jedeme dál. Předjíždíme Pavla a frčíme k Poděbradům. Na cestě jsou místy závěje a sněhové jazyky, jak je navátý sníh z polí. Fouká totiž docela ostrý severák a tak je to celkem napínavé. To si takhle jedete po suché silnici, když tu náhle a zcela nečekaně, třeba za zatačkou, se místo asfaltu objeví

sníh. A je ho tu docela silná vrstva, až několik centimetrů. Takovýto úsek je dlouhý třeba i 2 kilometry. A do toho sněží a vítr fouká sníh přes silnici, takže jedeme skoro jako v mlze. A tak raději zapínáme mlhovky. Pokouším se situaci fotit, ale pochybuji, že na fotce bude něco vidět.

Konečně jsme v Poděbradech. Pavel bude asi někde daleko za námi a tak vjíždíme na parkoviště v centru a píšeme jim SMS, ať se ozvou, až nás dojedou.

Za nějakou dobu přišla zpráva, že právě opouštějí Poděbrady. Skáčíme zpátky do auta a jedeme za nimi.

Potkáváme je za několik kilometrů na rovném a prázdném úseku silnice. Dig si předjíždění vychutnal. Zařadil se do protějšího pruhu a srovnal rychlosti. Všimli si nás asi až takových 10 sekund. Máváme na sebe a uháníme dál. Neděje se nic významného ani mimořádného. Vzpomínáme na to, jak zpravidla jezdíme z Poděbrad na kole, jak návraty odsud nesnášíme a vnímáme, že i dneska fouká klasický protivítr. Vybavujeme si jednotlivé etapy trasy (Jé, tady jsme zmokli ... A tady v této budce jsme sotali Salko apod.), akorát musíme konstatovat, že dneska nám to nějak rychleji a příjemněji ubíhá. Po deváté přijíždíme do Prahy a na stadionu jsme přesně v půl desáté.

Jenže Dig nemá klíče, protože je tady zapomněl, když jsme odjížděli a tak se loupe dovnitř záchodovým oknem. Čekáme na Pavla, ale on nikde. Jdeme se dovnitř ohřát. Bez Pavla, resp, jeho vleku, domů nemůžeme. Veze nám všem totiž batohy a lyže...

Ve 3/4 na 10 už začínáme být nervózní. Kde jsou? Ale za pět minut slyšíme skřipěním brzd a Pavel zastavuje před bazénem. Naštvaně vletěl dovnitř, že prý mu kilometr před Počernicemi úplně došel benzin, a tak musel stopovat s kanystrem k nejbližší pumpě nebo tak něco. No, asi tam měli veselo. Ale hlavně že jsme všichni tady.

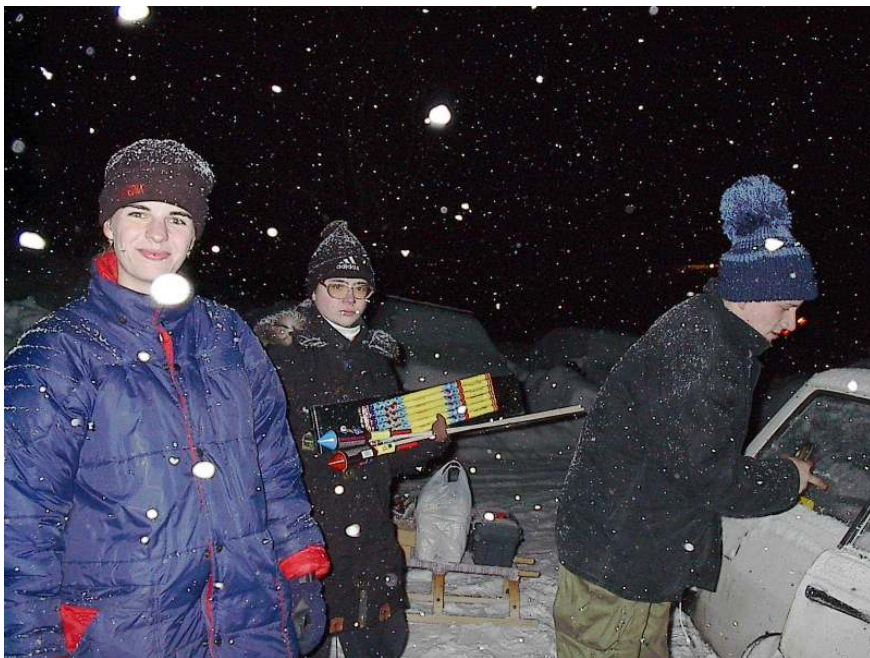
Mrk.

Rozebíráme si věci a loučíme se. Hajdy domů, čeká nás teplá voda, vlastní postýlka a pohodlí ... a zítra konec Havaje.

Tak ať se Vám všem ten letošní rok vydaří!

Mcl.

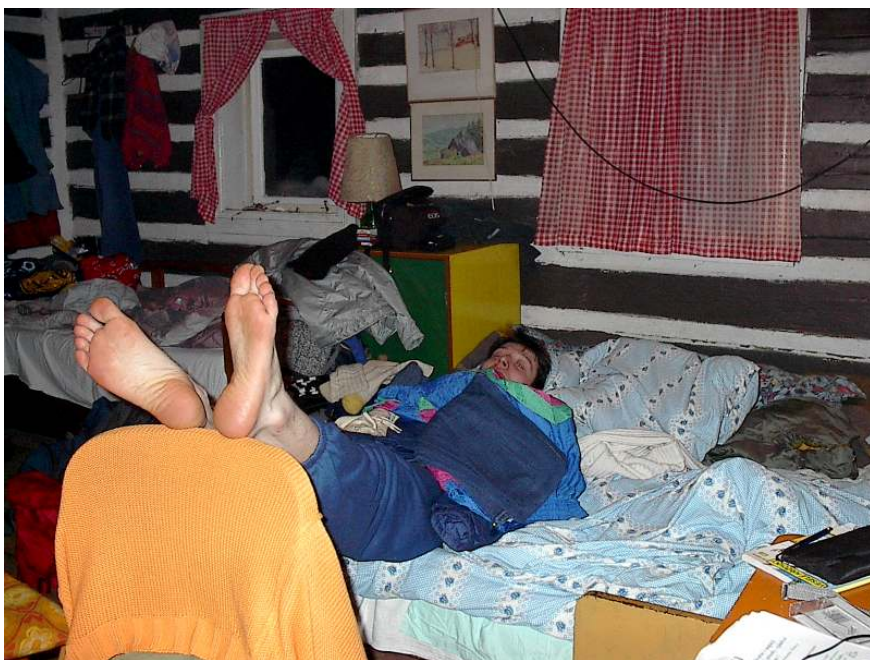
OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

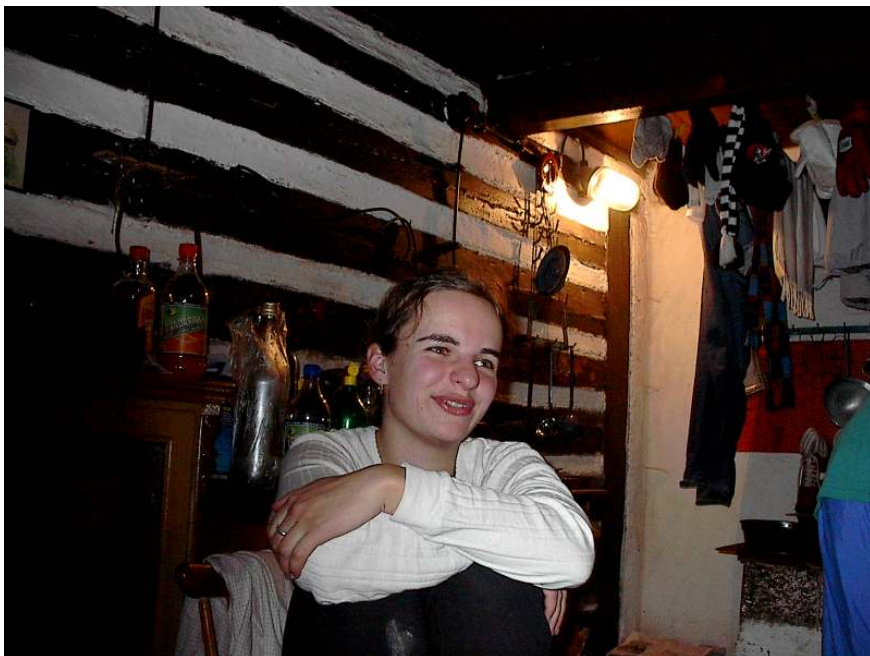

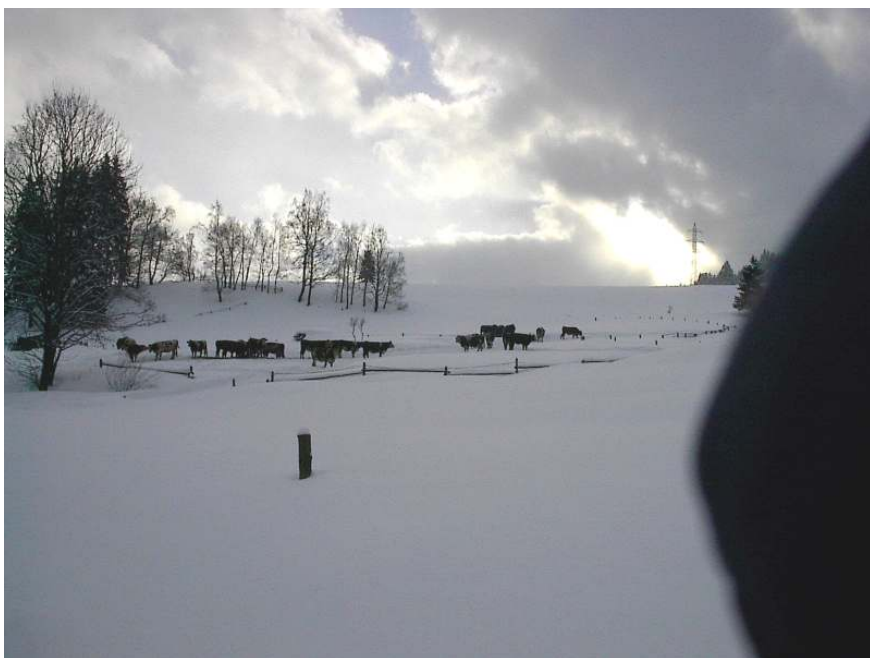

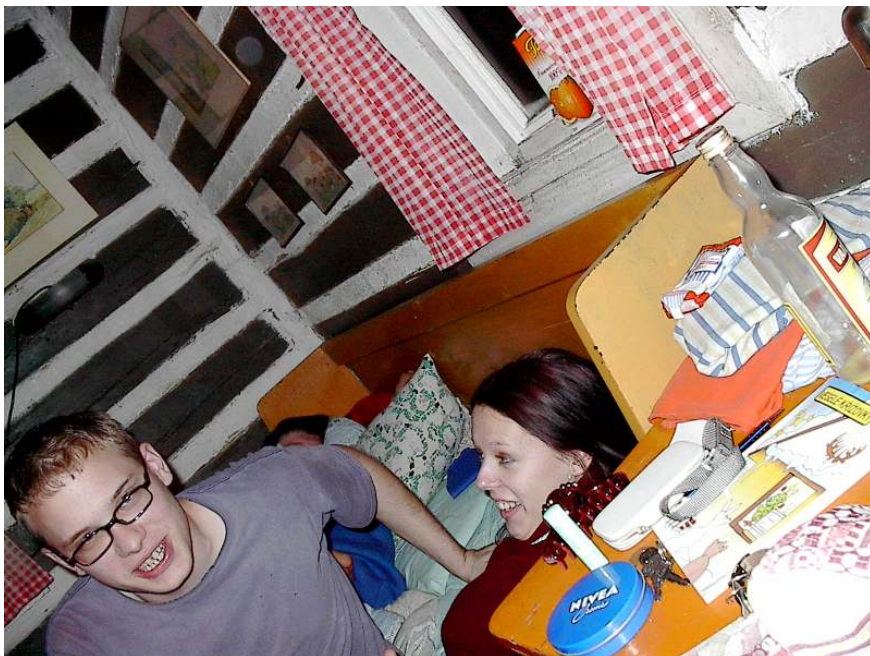

Tak a to je konec.

© Hell's Tour+ 2001
„Dig“ & „Mcl“ & „Mrk“ & „Trz“ & „Lnk“
Neprodejné